

обучават се в стрелба "на нишан", бродят из корииите край Тунджа. Явно тяхната група всява респект, защото според съвременници тогава "червените гъжви не смеели много-много да шарят из полето"./7/

Непривикнал да понася насилия от какъвто и да било характер, младият Хаджи Димитър се включва активно и в църковно-националните борби в родния си град, където се завръща към 1859 г. Тук зад привидно спокойната атмосфера се разгръща остра съпротива срещу гърцизма. Особено силна проява на тази съпротива е саморазправата на сливенци с Одринския владика Кирил и придружаващия го епископ Хрисант. Те пристигат в Сливен през юли 1859 г., за да събират владишкия данък, неплащан от сливенци в продължение на три години, а и за да усмирят с присъствието си непокорното гражданство. За целта се подготвя тържествена неделна литургия в църквата "Св.Димитрий", но мисията на гръцкия духовник завършва твърде безславно - над събраното мнозинство се разнасят гневните възгласи на сливенските младежи - Никола Боров, Стефан Гидиков, Анастас Хаджи Добрев, Хаджи Димитър и други привърженици на решителни методи на действие. Те принуждават владиката да напусне не само църквата, но и града и да се отправи за Ямбол, откъдето сипе яростни заплахи към сливенци, като дори възнамерява да се върне отново в града под Сините камъни. В своите "Записки" Никола Кючуков по-късно отбелязва: "Хаджи Димитър тогава му изпраща с някой си поп Юрдан известие, че ако се повърне обратно в Сливен, ще изпълни реката Тунджа."/8/ По повод на тази заплаха, според негови съвременници, Хаджи Димитър бил най-малко човекът, който се шегува с подобни мисии, а името му вече било вписано в "бабаитския кодекс"./9/ Като потвърждение на това би могло да се посочи още един подобен случай - Хаджи Димитър и приятелят му от детинство - Димитър Дишлията, с помощта на брат си Тодор, наказват със смърт сливенския лекар Костаки Хекина, грък по народност, прославил се като развратник и турски шпионин. "Бъдещият войвода не се забави да изсипе публично гневът си над това ниско създание" - пише Никола Кючуков в записките си - на 5 август 1859 г. по